

(трояко бързо към вестника
на Петрински и стига като
улова роката и)

Петрински (като се кипур не
е станал)

— Франко!... (повдига ръка
роката на махура и я уцелва)

Махура

— Да, Франко!... Дабри поне, че
уцели да замажеши веднага
скръбта, която понасяш!
(целува я)